

gik i god Tid hjemmefra, fordi han vilde gaa hele Vejen og spare Kørepengene. Man da han kom ind i Alleen og mødte den brogede Strøm af glade Folk, som drog udefter for at tilbringe Søndagen i det Grønne, satte han sig af Forlegenhed alligevel ind i en Sporvogn.

Et Kvarter før Tiden naaede han den lille Bedesal i Løngangsstræde. Her var allerede fuldt, ja overfyldt. Mens der i adskillige af Byens store Kirker prækedes for halvtomme Bænke, var der altid Trængsel i den grundtvigske Menigheds uanselige Moderhjem. Vel var det snart længe siden den store Kirkefaders egen Røst havde lydt der; men hans Aand rugede endnu over Stedet, og fra hele Landet søgte man dertil som til en hellig Plet, hvor Gud paany havde aabenbaret sig for sit Folk i en brændende Tornebusks Lignelse.

Med noget Besvær fik han arbejdet sig frem til en Staaplads ved den ene Væg. Gennem en Række Vinduer paa den modsatte Side stod Solen ind i brede Strimer og lagde som et Helgenskin omkring Hovedet paa dem, der sad i Nærheden af Kirkens Midtergang. Blandt disse mange glorieomstraaledede Hoveder var der et, som under den første Del af Gudstjenesten ofte vendte sig om imod ham, uden at han mærkede det. Først midt i anden Salme fangede det hans Blik. Han saae et lyst Øjepar under mørke, sammenvoksede Bryn, og det foer igennem ham, da han genkendte sin Søster Signe. Ved Siden af hende sad hans yngre Brødre, Tvillingerne; de sad Skulder mod Skulder og saae i en fælles Salmebog og havde aabenbart endnu ikke faaet Øje paa ham.

Han følte, hvordan hans Kinder blussede, og han kunde næsten ikke faa sig til at besvare Søsterens Nik. Det var ikke faldet ham ind, at han kunde træffe nogen af sin Familje her. Han havde overhovedet ikke tænkt paa, at han udsatte sig for at blive set af Bekendte. Signe derimod syntes knap saa overrasket. Hun nikkede roligt til ham uden at afbryde sin Sang, — det var, som havde hun Søndag efter Søndag siddet her og ventet ham.

Straks Dagen efter sin Tilbagekomst til København havde han